

# РЕШЕНИЕ

№ 3326

гр. София, 16.05.2019 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.04.2019 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев**

**ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева**

**Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2211** по описа за **2019** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 05.07.2017 г. по НАХД № 6836/2017г. на СРС, НО, 122-ри състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-96 от 14.02.2017 г., издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането (КЗ), за което на основание чл. 644, ал. 2 от КЗ е наложено на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД с ЕИК[ЕИК] административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ЗД [фирма] с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Излагат се доводи, че фактът на повторността следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Алтернативно е позовава на приложението на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът - КФН чрез пълномощник оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила.

Прокурорът от СГП поддържа становище, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и следва да се остави без уважение.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 22.03.2016 г. година в КФН постъпила жалба. В същата се излагало оплакване за забавяне в произнасяне от ЗД [фирма] по претенция № [ЕГН] заведена на основание застраховка „Каско“.

По депозираната жалба била извършена проверка.

В хода на извършената проверка от материалите, съдържащи се в застрахователната преписка, постъпила по искане на КФН, е установено, че изплащането на щетата е станало на 08.07.2016 г., след като нормативно определения срок по чл.108 от КЗ изтекъл на 19.04.2016 г.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН № Р-06-550/29.08.2016 г., а въз основа на него и процесното НП.

Районният съд, за да потвърди НП е приел неговата законосъобразност от компетентността на АНО, като при изяснена фактическа обстановка приема, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Застрахователното дружество не изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ не по-късно от 19.04.2016г. да се произнесе по предявената претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането, като нарушението се явява извършено на 20.04.2016г. Въззивният съд е обосновал, че не е налице хипотезата на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН като е взето предвид обстоятелството, свързано със срока на закъснение, както и наличието на налагана друга санкция за същото нарушение. Тези обстоятелства пък са мотивирали преценката за законосъобразност на размера на санкцията.

Решението на СРС е правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на факта на повторност в АУАН.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН от 29.08.2016 г. като в него за дата на нарушението е посочена 19.04.2016г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-485/30.04.2014 г., което е влязло в сила на 09.11.2015 г. (решение 6871 от 09.11.2015 г., кнах дело 3509/15 г. на АССГ, посочено от въззивен съд). АНО в издаденото на основание чл. 107, ал. 1 от КЗ (отм.) е наложил административно наказание за същото нарушение. Същата правна норма е възпроизведена и в новия Кодекс на застраховането в чл. 108 от КЗ, поради което не е налице отпадането на отговорността за това нарушение. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15 работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 29.03.2016г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи. Като краен резултат от това задължение на касатора, застрахователното обезщетение е изплатено извън законоустановения срок.

Не е налице и приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Тоест, маловажен случай ще е налице само, ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не водят до извод за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства. Касае се за обезщетение по застраховка "Каско", което идва да обезщети застрахования при увреждане на автомобила му, което обезщетение в случая е забавено повече от три месеца, съответно не може да се приеме, че нарушението се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

**Р Е Ш И:**

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.07.2017 г., постановено по НАХД № 6836/2017г. на СРС, НО, 122-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.

